

© 2016 Cristina Oțel
© 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor,
pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94205-0-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OȚEL, CRISTINA

Felinare stinse / Cristina Oțel. - Domnești : Quantum Publishers, 2016

ISBN 978-606-94205-0-8

821.135.1-31

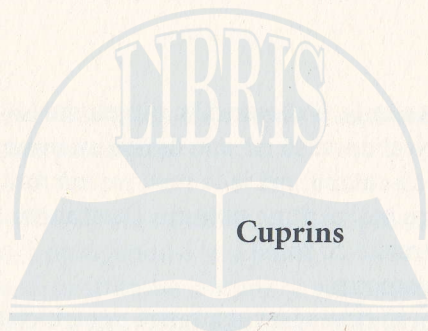
Tipărit în România

Felinare Stinse

Cristina Oțel

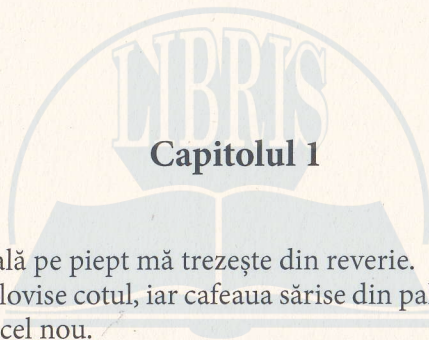

2016

Capitolul 1.....	6
Capitolul 2.....	12
Capitolul 3.....	20
Capitolul 4.....	26
Capitolul 5.....	32
Capitolul 6.....	40
Capitolul 7.....	44
Capitolul 8.....	49
Capitolul 9.....	54
Capitolul 10.....	67
Capitolul 11.....	76
Capitolul 12.....	91
Capitolul 13.....	95
Capitolul 14.....	112
Capitolul 15.....	123
Capitolul 16.....	130
Capitolul 17.....	146
Capitolul 18.....	159
Capitolul 19.....	173
Capitolul 20.....	195
Capitolul 21.....	210
Capitolul 22.....	224
Capitolul 23.....	240
Capitolul 24.....	255

Capitolul 25.....	271
Capitolul 26.....	286
Capitolul 27.....	300
Capitolul 28.....	313
Capitolul 29.....	316
Capitolul 30.....	320
Capitolul 31.....	340
Capitolul 32.....	352
Capitolul 33.....	354
Capitolul 34.....	375
Epilog.....	381

Capitolul 1

O fierbințeală pe piept mă trezește din reverie.

Cineva îmi lovește cotul, iar cafeaua sărise din paharul de plastic pe tricoul meu cel nou.

Încesc din cauza usturimii și caut cu privirea factorul perturbator. Într-o fracțiune de secundă, cel care adună niște hârtii de pe jos se ridică brusc, trece pe lângă mine, lovindu-și cu putere umărul de al meu și pleacă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu reușesc să descifrez cine e, dar comportamentul lui e deplorabil. Străbate în grabă holul și, când intră în altă clasă, observ o claică de păr negru. Fir-ar! M-a murdărit un idiot care nici nu și-a cerut scuze! Aș vrea să intru în clasa aia după el, însă, cel mai probabil, mi-ar arunca o privire inocentă și eu mi-aș găsi probleme pentru că sunt needucată și nu știu cum să accept scuzele unei persoane politicoase. Nu m-ar încălzi cu nimic părerile lui de rău, dar ar fi frumos ca cineva să-și asume greșeala, neatenția sau nesimțirea.

O mai fi vreun prost ca mine, care bântuie prin școală de Zilele Colegiului? Nu. Doar Sorina e obligată să participe la aceste activități și să piardă timpul prin liceu.

Ora de chimie zboară extrem de repede. Din fericire, ne-au fost prezentate anumite filmulețe și, privindu-le cu atenție, mi-am dat seama cum să rezolv o problemă pe care o aveam ca temă. Pare simplă acum.

La ieșirea din clasă dau de o liniște surdă, ceea ce nu mă miră, numărul copiilor din școală, în această perioadă, este mic. Scot telefonul din buzunar, arunc o privire la ceas și, în același timp, dau iama pe scările elevilor, către secretariat.

Profesorii se plimbă frenetic de colo-colo, zgomotul pașilor, în special, cel al tocurilor pe gresie, producând un sunet ascuțit ce-mi răcăie timpanele cu mare talent. Toți își etaleză ținutele elegante, încadrate în regulament. Profesoara de muzică se evidențiază cu

acel costum al ei, roz-siclam, și cu bărul blond, în timp ce dă indicații unei femei de serviciu despre nu știu ce tavă de prăjituri. E adevărat, în fiecare an, de Zilele Colegiului, profesorii se desfată în cancelarie cu delicatose și platouri cu mâncare, însă, de obicei, aceste tabieturi sunt ascunse de elevi pentru a menține aparența de disciplină.

Din secretariat iese o altă elevă. Îmi amintesc de ea, fusese o participantă a concursului de limba română. Și ea, la fel ca mine, este aici pentru întrunirea din biroul directorului unde ni se vor acorda diplome pentru rezultatele speciale și ne vom preface că lor le pasă de abilitățile noastre, de faptul că aducem beneficii colegiului, datorită premiilor, și că sunt încântați la maximum de ideea de a lauda munca unui elev. Se apropie de mine, zâmbindu-mi timid. Îi reîntorc zâmbetul mai forțat decât speram, cu toate că vina nu-i a ei. Pur și simplu, mă dezgustă toate încercările de a conserva o atitudine rigidă și corectă, când adevărul nu e nici pe aproape. Minutele ce trec sunt ascunse de vacarmul creat de profi și îmi dau seama, judecând după modul în care tipa de lângă mine bate din picior, că e la fel de nemulțumită de cererea de a fi punctuale care se aplică numai în cazul nostru. Prin agitație își face loc profesoara de română. Părul ei e prima caracteristică ce îmi sare în ochi, părul ei roșu. În mâini ține un dosar gros, iar chipul îi trădează lipsa de somn. Trece de ceilalți profesori cu greu, îmbulzindu-se, și ajunge la noi respirând apăsător, cu broboane de transpirație pe frunte.

Mutându-și dosarul dintr-o mână în alta, doamna ne face semn să intrăm în biroul directorului. Ușa masivă, îmbrăcată în piele, mereu deschisă, acum îmi produce oroare. Directorul, un bărbat încă bine la cei șaiszeci de ani ai săi, cu stomacul revărsându-i-se prin costumul de stofă, negru și scump, ne poștește în birou cu o veșelie falsă. Se vede treaba că preferă să fie în altă parte și nu aici, cu niște țânci. Să nu-și facă griji, am aceleași sentimente. Într-un scaun confortabil de piele, răsfoind un teanc cu diplome, stă diriginta mea. Ooo, exact ce lipsea! Un ghimpe în coastă! După atenția ce ne-o acordă, adică deloc, aș presupune că prezența noastră

nu o interesează și îndrăznesc să vă asigur că presupunerea mea e întrutotul corectă. Decid să nu-mi bat capul cu ea și să rezist cu stoicism până la acordarea diplomelor.

Directorul intră în detalii protocolare, parcurgând dosarul înmănat de profesoara de română, dar eu mă deconectez un pic de la discursul lui, cât să nu sesizeze nimeni neatenția mea, și îmi fixează ochii în fruntea bărbatului. Așa, pare că sunt atentă la ceea ce balmăjește, lucru de care ține cont și îl apreciază, însă rămân la stadiul de a fi nestresată de cele rostite. Cutele de pe fruntea lui capătă alte dimensiuni când schițează un zâmbet de admirație. Sceneta aceasta nu mă impresionează, din simplul motiv că nu îl interesează câtuși de puțin să ne aprecieze cu adevărat meritele.

— Vă mulțumim că vă enumerați printre elevele ce contribuie la bunul renume al acestui colegiu minunat, încheie directorul discursul, inoculându-și optimism în voce.

Un costum roșu, un sac și o mulțime de acadele de-ar fi avut și tot nu ar fi arătat destul de convingător.

Semnează diplomele și le ștampilează pe rând, apoi, mișcându-se în reluare, ni le înmânează. Profesoara de română, transformată în bibelou între timp, ne felicită și se așază pe scaunul de lângă dirigintă. Convinsă că nimeni nu mai avea nimic de adăugat, dau să ies din birou, însă diriginta pune teancul de diplome pe birou cu o bufnitură și se întoarce spre noi.

— Felicitări pentru rezultate!

Vocea ei sună de parcă ne-ar spune „Odihniți-vă în pace”, nu „Felicitări”. Ochii ei mă analizează și mi-e clar că nu mă suportă. De ce? Răspunsul la această întrebare nu-l am nici în ziua de azi. Nu sunt un copil problemă și nici nu am de gând să devin, chiar dacă ale mele convingeri v-ar putea face să credeți contrariul. N-am jignit-o vreodată, nici pe ea, nici pe alți profesori, dar intuiesc că persoana mea îi repugnă din motive personale. Se prea poate ca eu să-i aduc aminte de cineva din trecut, de cineva care a încercat s-o omoare, altfel nu-mi explic bariera pe care-a ridicat-o între mine și ea. Nu e ca și cum mi-aș dori să fie confidenta mea, personalitatea

ei stranie reprezintă un impediment colosal, dar mi-ar fi plăcut ca viața de liceană să nu devină și mai sumbră din cauza unei diriginte ce are, la propriu, un dinte împotriva mea.

Dau din cap, în semn de mulțumesc, le urez o zi bună, apoi părăsesc încăperea. Pe hol, dau de profa de psihologie.

— Bună ziua!

— Sorina, bine că am dat de tine. Am citit materialul pe care mi l-ai trimis pentru Școala Altfel și e foarte bun. Am modificat anumite exprimări, îl verifici și tu, să-mi spui cum ți se pare.

Doamna Ivanov scoatește în geantă, apoi scoate de acolo un dosar mare.

— Materialul e aici. Ți-am mai adus ceva. Tocmai a venit în vizită un fost elev. Am mai corespondat cu el, băiat deștept, și a realizat un fel de studiu de caz despre Emil Grigorescu. Este extrem de bine realizat; aș vrea să îl citești și să îl prezinți împreună cu materialul tău. Studiul se axează pe ceea ce exprimă proza autorului, în special, pe temperamentele conturate în romane. E interesant și îți este folositor ca exemplu în prezentarea despre temperament.

— Mulțumesc mult, zic, știind că oricum mai trebuie să mă documentez pentru prezentarea respectivă; iubesc psihologia datorită complexității, dar, câteodată, îmi vine să o dau naiba cu toți termenii ei. Este bine dacă vă trimit un mail cu ceea ce aș vrea să selectez? Trebuie să coroborez informațiile de aici cu cele din proiectul meu.

— Da, da, tu îmi trimiți și eu îți explic la ce mai trebuie lucrat.

— Doamna, sper să nu am probleme că studiez și dosarul acesta. Poate băiatului îi este necesar undeva sau vrea să îl publice... eu știu?

— Nu, stai liniștită. Așa nu ți-l mai dădeam. Aaa, și spune-le și colegilor tăi să pregătească măcar un referat pentru activitățile de atunci. Numai tu muncești.

Îmi reprim impulsul de a izbucni în râs. Cine să muncească? Leneșii ăia răsfățați? Le pică mâna ălora.

— Le voi transmite.

- Mulțumesc, aștept să îmi trimiți mail.
- Sigur, mulțumesc de asemenea.
- O zi bună!
- O zi bună!

Când doamna Ivanov se îndreaptă spre secretariat, ies și eu din școală. Constat că vremea e tot urâcioasă. Trag de poarta din fier ca să ies din liceu, și zumzetul infernal al mașinilor mă lovește din plin.

Șoferii gonesc pe autostradă cu o viteză inimaginabilă, iar roțile scârțâie pe șoseaua udă; mirosul de benzină, de carosabil încins, distruge acel parfum al naturii umede. Înaintând, văd cum vânzătorii de la magazinele de vizavi se grăbesc să-și înceteze activitatea, lumea se îmbulzește pe stradă vrând să ajungă acasă. La fel și eu, deși nu cu aceeași tragere de inimă ca ei. Nu mă aștept să mă întâmpine cineva. Inima mi se strânge și, imediat ce construcția apare în raza mea vizuală, oftez; luminile sunt stinse, iar poarta închisă.

Casa e goală, ca de obicei. Părinții mei nu s-au sinchisit să sune pentru a anunța că întârzie, dar obișnuința îmi dă de înțeles că au o urgență de care nu se pot ocupa mai târziu. Cum bine știu, urmează să sosească în miezul nopții, când eu voi dormi, iar a doua zi dimineața — sâmbătă — ei vor fi la serviciu și eu acasă. Îmi arunc ghiozdanul pe canapeaua din sufragerie, zgomotul produs de stomacul meu determinându-mă să merg spre bucătărie. Am noroc că știu să gătesc, altfel aș fi murit de foame de mult. Câteva minute pentru prepararea pieptului de pui, alte câteva minute pentru savurat, spălat vase. Din cauza foamei uitasem că tricoul meu e îmbibat de cafea uscată. Mă duc la baie, hotărâtă să mă curăț de toată mizeria. Sunt roșie pe piept, dar sunt prea obosită ca să mă ocup de rezolvarea acestei situații și prea obosită pentru a-mi aplica un unguent. Poate că vreau să-mi rămână o cicatrice pe piept, în ideea că le voi testa puterea de observație alor mei sau gradul de atenție pe care mi-l acordă. Las tricoul în apă și gata. Reîntorcându-mă în sufragerie, scotocesc prin ghiozdan în căutarea telefonului. Ecranul

nul pâlpâie. „4 apeluri nepreluat. Două mesaje noi”, scrie pe ecran. Patru apeluri nepreluat, și toate sunt de la mama. Mda, cu siguranță nu am dispoziția necesară să o ascult. Sigur vrea să-mi spună că nu ajunge acasă în seara asta. Întotdeauna se întâmplă așa: noi pacienți, cazuri grave, ture de zi, ture de noapte... Unui pacient i s-a înfundat o valvă, altul a făcut preinfarct. Asta de azi cred că a făcut direct infarct și acum se dau de ceasul morții să stabilească cu exactitate de ce a dat omul ortu' popii. De parcă nu aș fi conștientă de toate cauzele care îi țin pe ai mei la spital. Am auzit de toate bolile de pe lume și am doar șaptesprezece ani. Asta înseamnă că părinții tăi să lucreze într-un spital.

Vreau să dorm și să tratez ziua aceasta cum le tratez pe multe altele, ca pe un coșmar. Numai că eu mă trezesc tot timpul în același vis urât care nu dă semne că ar dori să-și mute locuința.